

Arrest

nr. 106 246 van 3 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE loco advocaat D. ANDRIEN en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en van Arabische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit Mosul. Uw broer Abdulrahman zou op 12-jarige leeftijd zijn verdrongen. Uw moeder, die getuige was van deze gebeurtenis, zou sindsdien verlamd zijn en niet meer kunnen praten. U zou gehuwd zijn met Mahmud Hussein, maar na één à twee maanden opnieuw gescheiden zijn.

Uw broer Raid zou samen met uw broer Thair werkzaam zijn geweest bij de Nationale Garde. In 2006 zou uw broer Thair aan een controlepost door leden van Al Qaeda zijn doodgeschoten. Nadat uw vader dit nieuws vernam zou hij overleden zijn. Uw broer Raid zou, na het overlijden van Thair, een dreigbrief hebben ontvangen met de melding dat hij zijn werkzaamheden diende stop te zetten. Sindsdien zou uw broer Raid niet meer werken. Nadat Raid zijn werkzaamheden stopzette zouden jullie geen problemen meer hebben gekend omwille van Thair's en Raid's betrokkenheid bij de Nationale Garde.

Enige tijd terug, u weet niet wanneer maar vermoedt dat het ongeveer een jaar geleden is, zou u een tweede keer zijn gehuwd, met Labib Abdul Jalil Mohammed, een Iraakees van Arabische origine en eveneens afkomstig uit Mosul. U zou hem al lange tijd kennen daar het een jeugdvriend is van uw broer Raid. Uw tweede echtgenoot, die werkte als autotechniker, zou nog voor jullie huwelijk meermaals problemen hebben gekend met vijf politieagenten. Zij zouden geregeld bij uw man zijn langsgesgaan met de vraag hun wagens gratis te repareren. Toen uw man weigerde zouden ze er mee gedreigd hebben hem valselijk te beschuldigen van het maken van bomauto's en hem meermaals hebben meegenomen waarna hij, zonder meer, voor langere tijd - één of twee maanden - zou zijn vastgehouden in de gevangenis van Badush. Tijdens zijn detentie zou uw man elke keer zijn geslagen en zwaar zijn mishandeld. Ook na jullie huwelijk zouden deze problemen zijn blijven bestaan en zou uw echtgenoot verschillende keren voor langere periodes in de gevangenis van Badush zijn opgesloten. De vijf agenten zouden er ook verschillende keren mee gedreigd hebben u te ontvoeren en/of te verkrachten. Tijdens de verschillende afwezigheden van uw man zou u geregeld terug bij uw eigen familie in Zanjili gaan wonen zijn. Toen uw echtgenoot enige tijd terug weerom werd meegenomen zou hij ook effectief door de rechtbank zijn veroordeeld wegens het aanmaken van een bomauto en gedurende anderhalf jaar in de Badush-gevangenis hebben vastgezeten. Uw schoonmoeder zou een advocaat onder de arm hebben genomen maar deze zou niets hebben kunnen doen voor uw man. Korte tijd nadat uw man, na anderhalf jaar, weer in vrijheid werd gesteld, zouden jullie, daar u zwanger was, beslist hebben Irak te verlaten uit veiligheidsoverwegingen. U weet niet meer wanneer maar u en uw echtgenoot zouden op legale wijze, met jullie eigen paspoorten, naar Turkije zijn gereisd en daar zouden jullie een tiental dagen hebben verbleven. Vanuit Turkije zou u vervolgens alleen, met de smokkelaar, per vliegtuig naar België zijn gereisd. Daar uw echtgenoot niet voldoende geld had, zou hij in Turkije zijn achtergebleven. U zou sindsdien geen contact meer hebben gehad met uw man. U zou op 8 januari 2013 in België zijn aangekomen.

Direct na uw aankomst zou u door een Marokkaanse vrouw zijn aangesproken en zij zou u, daar ze zag dat u het moeilijk had hier alleen, hebben aangeboden bij haar thuis te logeren. U zou met haar zijn meegegaan en haar dagelijks hebben moeten betalen voor uw verblijf. Toen u geen geld meer had om uw verblijf te betalen zou zij u op straat hebben gezet. U zou vervolgens naar de Dienst Vreemdelingenzaken zijn gekomen en hier op 22 januari 2013 een asielaanvraag hebben ingediend. U kon aanvankelijk geen enkel document voorleggen. U zou hierop uw broer hebben gecontacteerd die u verschillende documenten opstuurde. Via uw broer zou u nog vernomen hebben dat de mannen met wie uw man voordien problemen kende, naar hem waren komen vragen bij uw schoonfamilie in 'Hay Jazair'. U zou niet naar Irak kunnen terugkeren uit vrees dat jullie problemen opnieuw gaan beginnen.

U legde volgende documenten neer ter ondersteuning van uw relaas: uw Iraakse identiteitskaart, een kopie van uw Iraaks nationaliteitsbewijs, de Iraakse identiteitskaart van uw echtgenoot, het Iraaks nationaliteitsbewijs van uw echtgenoot, uw huwelijksakte alsook een kopie van het vonnis betreffende de veroordeling van uw man.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er geenszins in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen enkel overtuigend tastbaar begin van bewijs heeft voorgelegd betreffende uw identiteit en/of nationaliteit. Bovendien heeft u hieromtrent ook ongerijmde verklaringen afgelegd. Uit het administratief dossier blijkt immers dat uw vingerafdrukken, genomen door de dienst Printrak van de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 januari 2013, overeenstemmen met de vingerafdrukken die op 8 januari 2013 - de dag van uw aankomst in België - werden genomen door de Grenscontrole Zaventem. Echter, waar u bij de Grenscontrole Zaventem op 8 januari 2013 verklaarde A.M., geboren op 1/1/1987 op een onbekende plaats en met de Syrische nationaliteit te zijn, stelde u op 22 januari 2013 voor de DVZ plots A.M.M., geboren op 7/4/1984 te Mosul en van Iraakse nationaliteit te zijn. U hiermee geconfronteerd tijdens uw gehoor, stelde u dat u bij uw aankomst in België verklaarde de Syrische nationaliteit te hebben uit schrik dat u naar Irak zou worden teruggestuurd (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Dit is geenszins een afdoende uitleg om de intentionele wijze waarop u gepoogd heeft de Belgische instanties te misleiden te vergoelijken. Bovendien heeft u tot op heden nog steeds geen overtuigend tastbaar begin van bewijs voorgelegd betreffende uw nationaliteit noch van uw identiteit. U legde weliswaar een verkleinde kopie neer van een (uw) nationaliteitsbewijs, doch gezien het makkelijk te vervalsen karakter van kopieën kan aan dit stuk geen enkele bewijswaarde worden toegekend. Kan hierbij nog worden opgemerkt dat de kopie die u voorlegde van bedenkelijke kwaliteit is waardoor geenszins vaststaat dat u de persoon bent wiens foto op het nationaliteitsbewijs is afgebeeld. U legde voorts wel een identiteitskaart voor, doch hier dient te

worden opgemerkt dat het overduidelijk om een louter geplastificeerde (zeer floue) kleurenkopie/-scan gaat. Dit is niet alleen duidelijk zichtbaar aan de hand van de voorgedrukte tekst maar ook de foto, als het zegel, stempel en signatuur zijn gekopieerd. De vaststelling dat u, tot tweemaal toe, aanvankelijk verklaarde dat de identiteitskaart die u voorlegde een origineel document betreft (zie gehoorverslag CGVS p. 10 en 11), wijst er eens te meer op dat u op intentionele wijze probeert de Belgische asielinstanties te misleiden. Pas nadat u werd geconfronteerd met de bevindingen betreffende uw identiteitskaart, stelde u dat uw identiteitskaart misschien wel een kleurenkopie betreft die uw familie liet plastificeren. U bleek hierover echter geen zekerheid te kunnen geven en zou het navragen bij uw familie (zie gehoorverslag CGVS p. 11). U komt hiermee dus terug op uw stappen maar ook deze uitleg volstaat geenszins. Het is immers geenszins onredelijk van u te verwachten dat u, ook al bent u analfabeet, met zekerheid zou kunnen zeggen of u uw originele identiteitskaart dan wel een kleurenkopie voorlegde, te meer dit met het blote oog dusdanig duidelijk is. Dit zeker gezien uw eigen verklaringen dat mannen in Irak uit veiligheidsoverwegingen hun documenten, i.c. nationaliteitsbewijs en identiteitskaart, steeds moeten meenemen terwijl het voor vrouwen voldoende is om hun identiteitskaart bij zich te hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 10). In het licht van deze stelling mag eens te meer van u worden verwacht dat u zou weten hoe uw identiteitskaart eruit ziet en dus met zekerheid zou kunnen zeggen of het hier om een kopie dan wel een origineel gaat. Gezien u geen enkel overtuigend tastbaar begin van bewijs heeft voorgelegd betreffende uw identiteit en/of nationaliteit - nochtans essentiële gegevens binnen uw asielprocedure - én u bovendien op intentionele wijze getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden door hieromtrent wel zeer uiteenlopende verklaringen af te leggen, wordt uw gehele geloofwaardigheid reeds in ernstige mate ondermijnd. Aangezien uw afkomst uit Irak niet vaststaat, moet reeds het nodige voorbehoud worden gemaakt bij de door u ingeroepen problemen in Irak.

Ook wat betreft uw verklaringen aangaande uw reisroute en de hierbij gebruikte documenten, moet er worden opgemerkt dat er ten eerste kan worden getwijfeld aan de waarachtigheid van uw verklaringen. U verklaarde 10 dagen in Turkije te zijn gebleven met uw man en vervolgens, vanuit Turkije, met het vliegtuig naar België te zijn gekomen, dit in het gezelschap van een smokkelaar en met een vals paspoort. U bleek echter compleet onwetend te zijn aangaande verschillende relevante aspecten van uw reis. Zo kon u vooreerst niet zeggen waar u gedurende 10 dagen met uw man verbleef in Turkije. U kon enkel zeggen dat u in een hotel verbleef, maar welk het hotel dit was, wist u niet (zie gehoorverslag CGVS p. 14). Voorts kon u ook niet zeggen hoe de smokkelaar heette (zie gehoorverslag CGVS p. 14). Dat u hem niet zoveel sprak tijdens de reis, kan uw onwetendheid niet verklaren. Gezien hij met u meereisde tot in België kan immers logischerwijs worden verwacht dat u zou weten hoe u de smokkelaar moest aanspreken - desnoods middels een roep- of codenaam - juist om te vermijden dat jullie op de luchthaven de negatieve aandacht zouden trekken omdat u reist met een man van wie u de (roep)naam niet kent. Ook betreffende het paspoort waarmee u reisde, bleek uw kennis zo goed als onbestaande. Zo kon u niet zeggen welke nationaliteit u had volgens het 'valse' paspoort. Evenmin kon u weergeven welke naam in het paspoort stond vermeld en ook van andere persoonsgegevens, i.c. geboorteplaats, leeftijd, ... bleek u geen weet te hebben. U gevraagd of er een visum in het paspoort stond, moest u weerom het antwoord schuldig blijven en u bleek evenmin op de hoogte te zijn van uw zagezegde reisdoel en -bestemming (zie gehoorverslag CGVS p. 15). Dat u niet tot in details alles over uw reisroute en de hierbij gebruikte documenten kan weergeven, kan worden aangenomen. Dat u echter geen enkele informatie - zelfs geen simpele basisgegevens - kan weergeven over uw reis en uw reispass, is geenszins geloofwaardig. Er bestaat immers steeds het risico dat u, alsook de smokkelaar bij een eventuele controle, door de mand zouden vallen met alle gevolgen van dien. U beweerde echter dat jullie niets op voorhand hadden besproken en stelde dat u toch geen vragen werden gesteld. Nog volgens u namen u en de smokkelaar gewoon het risico bij een eventuele controle te worden betrapt en direct te worden gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS p. 15). Dat de smokkelaar daadwerkelijk zulk risico zou nemen omwille van u is geenszins aannemelijk. U hierop gewezen paste u plots uw verklaringen aan en stelde u dat de smokkelaar u had gezegd dat u niet mocht zeggen dat u hem kende indien u zou worden opgepakt op de luchthaven (zie gehoorverslag CGVS p. 15). Ook dit is geenszins aannemelijk en vermag geenszins uw totale onwetendheid te vergoelijken. Bovendien kan u ook betreffende uw reisroute geen enkel tastbaar begin van bewijs voorleggen. Bovenstaande bevindingen doen ten eerste vermoeden dat u niet de waarheid vertelt omtrent uw reis naar België wat eveneens een negatieve indicatie inhoudt voor uw gehele geloofwaardigheid. Tot slot kan hier nog worden aan toegevoegd dat uit het administratief dossier ook blijkt dat uw vingerafdrukken reeds op 19/10/2012 werden genomen in Griekenland, doch u hiermee geconfronteerd ontkende u tot tweemaal toe ooit in een ander land tijdelijk te zijn geweest en/of dat uw vingerafdrukken voordien werden genomen (zie gehoorverslag CGVS p. 15 en 16 en interview DVZ vraag 22 p. 6). Ook deze vaststelling wijst erop dat u niet de waarheid vertelt.

Uw geloofwaardigheid wordt voorts nog verder uitgehold door uw quasi onbestaande kennis en uw incoherente verklaringen aangaande de problemen die u en uw man in Irak zouden hebben gekend. Bovendien bleek u ook geen enkele interesse te hebben om u ook maar enigszins omtrent de problemen van uw man te informeren. Dit valt niet te rijmen met de vaststelling dat u precies omwille van deze problemen uw land van herkomst diende te verlaten.

U verklaarde dat uw man als autotechniker werkte en meermaals werd gearresteerd door dezelfde 5 agenten omdat hij weigerde hun auto's gratis te repareren. Vervolgens zou uw echtgenoot telkens voor langere periode zijn gedetineerd (zie gehoorverslag CGVS p. 16 ev). U verklaarde hierbij aanvankelijk dat uw echtgenoot, zowel voor als na jullie huwelijk, meermaals vanuit de garage alsook van bij jullie thuis werd meegenomen (zie gehoorverslag CGVS p. 17 - 18). U stelde hierbij voorts dat jullie door burens van de garage waar uw man werkte dan werden verwittigd wanneer hij werd gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Later wijzigde u echter uw verklaringen en stelde u dat uw man zijn garage al niet meer had toen jullie trouwden. Hij zou na jullie huwelijk enkel nog van thuis uit hebben gewerkt of op verplaatsing (zie gehoorverslag CGVS p. 21). Waar u aanvankelijk verklaarde dat uw man altijd met dezelfde vijf personen problemen kende alsook dat u deze had gezien toen ze (meermaals) uw man thuis kwamen halen (zie gehoorverslag CGVS 17 - 18), merkte u later op dat u niet kon zeggen hoe die mannen eruit zagen (zie gehoorverslag CGVS p. 18). U hierbij om enige verduidelijking gevraagd, merkte u op dat die mannen altijd snel binnenkwamen én u wees er voorts nog op dat ze altijd gemaskerd waren (zie gehoorverslag CGVS p. 18). U dan gevraagd hoe u dan kan weten dat het altijd om dezelfde personen ging, gaf u het hoogst merkwaardige antwoord dat ze uw man opbelden met de melding dat ze hem zouden komen halen (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Op de vraag waarom uw man dan gewoon thuis bleef 'wachten' gezien de ernst van de feiten die hij meermaals zou hebben meegemaakt - uw man zou meermaals gedurende langere tijd onrechtmatig zijn vastgehouden en hierbij heel zwaar zijn mishandeld, en dat gedurende 4 jaar (zie gehoorverslag CGVS p. 16 ev) - merkte u dan weer op dat uw man eigenlijk niet 100% zeker was dat ze wel zouden komen, een uitleg die totaal onzinnig is (zie gehoorverslag CGVS p. 18).

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u uw man nooit ging bezoeken tijdens de vele keren dat hij onrechtmatig zou zijn vastgehouden. U hiernaar gevraagd, stelde u dat dit niet kon. U merkte voorts op dat uw schoonbroers en schoonmoeder wel gingen en dat het voor u raar was om te gaan. Verder merkte u nog op dat het een schande is bij jullie als een vrouw naar de gevangenis gaat. U hierbij om enige verduidelijking gevraagd, gelet op het feit dat uw schoonmoeder wel naar de gevangenis ging, merkt u op dat uw man zelf had gevraagd dat **jullie** niet zouden gaan. U hier voorts nog om verdere verduidelijking gevraagd, gezien uw schoonmoeder en - broers uw man wél gingen bezoeken, paste u nogmaals uw verklaringen aan en wees u erop dat uw man niet wilde dat u hem zo zou zien (zie gehoorverslag CGVS p. 19).

Wat betreft de vrijlatingen van uw man, stelde u vooreerst dat jullie nooit op voorhand wisten wanneer hij zou vrijkomen en dat hij dan plots terug thuis was (zie gehoorverslag CGVS p. 20). U hierbij gevraagd hoe uw man dan op eigen houtje naar huis kon komen, gelet op de vele zware mishandelingen die hij telkens moest ondergaan (zie gehoorverslag CGVS p. 18, 19 en 20), merkte u plots op dat zijn broers en vrienden hem gingen ophalen. U dan gevraagd hoe zij konden weten wanneer uw man zou vrijkomen, verklaarde u ineens dat jullie wel (soms) op voorhand werden verwittigd over zijn vrijlating. U gaf hierbij zelfs het eigenaardige antwoord dat vrienden/kennissen van uw man - naar u vermoedt zijn het ook politieagenten - werkzaam waren in de gevangenis waar uw man telkens werd vastgehouden (zie gehoorverslag CGVS p. 20).

U voorts gevraagd waarom uw man deze toestand 4 jaar lang aanvaardde in plaats van eerder weg te vluchten, merkte u op dat hij onvoldoende geld had om eerder te vertrekken (zie gehoorverslag CGVS p. 22). Op de vraag waarom jullie dan niet elders konden gaan wonen, repliceerde u verder dat uw man dacht dat ze jullie overal zouden vinden (zie gehoorverslag CGVS p. 22). Gezien u voorts verklaarde dat jullie na de vrijlating van uw echtgenoot, na 1,5 jaar detentie, niet zo lang meer in Irak bleven, werd u gevraagd hoe uw man er dan plots wel in geslaagd was om voldoende geld bijeen te krijgen voor jullie vlucht. U merkte hierbij op dat hij hulp kreeg van zijn broers, moeder en grootmoeder alsook dat hij een auto had. U dan vervolgens gevraagd of jullie dan niet eerder gebruik konden maken van deze extra hulp om Irak, en jullie problemen, te ontvluchten, antwoordde u eigenaardig genoeg dat uw echtgenoot voordien dacht dat de problemen wel 'vanzelf' zouden stoppen of dat jullie misschien de mogelijkheid zouden hebben jullie elders te vestigen (zie gehoorverslag CGVS p. 22). Uw ongerijmde en incoherente verklaringen én de vaststelling dat u uw verklaringen voortdurend aanpast, komen uw geloofwaardigheid geenszins ten goede.

Ook uw totale onwetendheid maakt uw relaas verder, en niet in geringe mate, eens zo onaannemelijk. Zo blijkt u niet te weten wie de vijf agenten zijn met uw echtgenote gedurende 4 jaar lang problemen zou hebben gehad. U kan niet zeggen hoe ze heten en ook het politiekantoor waartoe ze behoren is u onbekend (zie gehoorverslag CGVS p. 17). U kan aangeven door wie uw schoonfamilie

telkenmale werd ingelicht als uw man weer eens werd gearresteerd. U merkte op dat dit burens waren van zijn garage of vrienden/burens van thuis, maar gevraagd naar hun namen, moet u het antwoord andermaal schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS p. 18 en 21). U heeft voorts geen weet waar en/of bij wie uw schoonmoeder ging informeren wanneer uw echtgenoot weer eens was opgepakt. U zou ook nooit zijn meegegaan met uw schoonmoeder wanneer zij poogde informatie te bekomen (zie gehoorverslag CGVS p. 19). Ondanks uw verklaring dat uw man kennissen had die in de gevangenis werkten en die jullie soms informatie doorgaven over zijn vrijlatingen, bleek u geen enkel idee te hebben van de identiteit van die mannen noch van het politiekantoor waartoe ze behoorden (zie gehoorverslag CGVS p. 20 en 21).

U verklaarde voorts dat uw echtgenoot, bij zijn laatste arrestatie, tot 1,5 jaar gevangenisstraf zou zijn veroordeeld. U kon echter niet zeggen wanneer hij voor de rechtbank moest verschijnen, wanneer hij werd veroordeeld noch kon u aangeven door welke rechtbank hij werd veroordeeld (zie gehoorverslag CGVS p. 12 en 23). U legde weliswaar een kopie neer van vonnis dat tegen uw man werd uitgesproken, maar u bleek dan weer geen idee te hebben van de inhoud van dit document. Dat u analfabeet bent, is geen afdoende uitleg, temeer daar u ook geeneens de moeite heeft genomen dit document door iemand anders aan u te laten voorlezen (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Het is geenszins onredelijk van u te verwachten dat u toch op zijn minst enige interesse zou hebben om u te vergewissen van de inhoud van de stukken die u ter staving neerlegt. Uw desinteresse doet eens te meer afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Wat het vonnis zelf betreft dat u voorlegde, kan nog worden opgemerkt dat aan dit stuk geen bewijswaarde kan worden toegekend. U legde immers louter een kopie neer waardoor geen uitspraak kan worden gedaan betreffende de authenticiteit van dit stuk. Uit een vertaling van het voorgelegde stuk blijkt voorts dat bepaalde stukken van de tekst ontbreken en/of dat de tekst niet volledig werd gekopieerd. Nog blijkt uit de vertaling dat de inhoud van het document betreffende de gevangenisstraf niet strookt met uw verklaringen. Waar u beweerde dat uw man tot anderhalf jaar werd veroordeeld, maakt (de kopie van) het vonnis melding van twee jaar gevangenis. Ook van een analfabete kan redelijkerwijs verwacht worden dat deze duidelijk zou weten wat de precieze duur is van de gevangenisstraf waartoe haar man werd veroordeeld, indien de verklaringen op de waarheid berusten. Opmerkelijk is ook de vaststelling dat op het einde van het vonnis een hele resem artikels staat vermeld, doch zonder enige verwijzing naar de wet waartoe deze artikels behoren. Tot slot en volledigheidshalve kan er nog worden opgemerkt dat documenten sowieso slechts enige bewijswaarde wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Uit bovenstaande is al meermaals gebleken dat zulks in casu geenszins het geval is.

Wat de rechtszaak tegen uw man betreft, bleek u wel te weten dat uw schoonmoeder een advocaat onder de arm had genomen, maar voor het overige kon u hierover niets meer zeggen. Zo wist u niet wie die advocaat was noch wanneer hij werd gecontacteerd. Evenmin kon u zeggen wat die advocaat heeft proberen doen in de zaak van uw man. U gevraagd welke stappen de advocaat heeft ondernomen in de zaak van uw man, stelde u dat hij niets kon doen omdat de beslissing al genomen was. U vervolgens gevraagd of jullie beroep konden indienen en/of u ooit geprobeerd heeft met die advocaat te praten om enige duidelijkheid te hebben in de zaak van uw man, stelde u vaagweg dat u niets kon doen omdat u een huisvrouw bent (zie gehoorverslag CGVS p. 23 en 24). Dit kan geenszins worden weerhouden gezien uw eerdere verklaringen dat uw schoonmoeder - eveneens een huisvrouw - altijd ging informeren wanneer uw man was gearresteerd en zij eveneens degene was die een advocaat contacteerde (zie gehoorverslag CGVS p. 24). U merkte tot slot nog op dat u, sinds uw vertrek uit Irak, via uw broer vernam dat de agenten die uw man lastigvielen, nog één maal naar jullie waren komen zoeken. Uw broer zou dit vernomen hebben van vrienden/kennissen. Echter, van wie uw broer dit juist zou hebben vernomen en wanneer die mannen nog naar jullie kwamen zoeken, kan u geenszins aangeven (zie gehoorverslag CGVS p. 24 en 25). Er kan tot op zekere hoogte worden aangenomen dat u niet alle details kan weten en van naaldje tot draadje kan vertellen over de vele problemen en de rechtszaak tegen uw man, maar de vaststelling dat u volstrekt onwetend bent over tal van essentiële kernelementen van uw relaas, en uw (quasi) totale desinteresse om u toch tot op zekere hoogte hieromtrent te informeren, maakt dat uw geloofwaardigheid eens te meer verder op de helling komt te staan.

Wat betreft de moord op uw broer Thair en de bedreiging van uw broer Raid omwille van hun werkzaamheden bij de Nationale Garde, dient te worden opgemerkt dat deze gebeurtenissen bezwaarlijk kunnen worden beschouwd als elementen die mee aanleiding hebben gegeven tot uw beslissing Irak te verlaten. Uit uw verklaringen blijkt dat deze feiten beiden dateren van 2006, een 6-tal jaar voor uw vlucht uit Irak. Raid zou, sinds hij werd bedreigd in 2006, zijn werk bij de Nationale Garde hebben stopgezet en sindsdien zo niemand van uw familie nog problemen hebben gekend omwille van uw broers betrokkenheid bij de Nationale Garde (zie gehoorverslag CGVS p. 7, 8 en 9). U verklaarde wel dat ze nog altijd angst hebben, maar deze vrees wordt geenszins gestaafd door concrete gebeurtenissen. Ook zelf haalde u geen elementen aan die erop wijzen dat er in uw hoofde

actueel nog kan worden gesproken van een gegronde vrees voor vervolging omwille van de voormalige werkzaamheden van uw broers dan wel dat u, in geval van een eventuele terugkeer naar Irak, omwille van uw broers werkzaamheden, alsnog een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Het louter uiten van een vrees voor vervolging dan wel het lijden van ernstige schade is niet voldoende. Zulks dient in concreto te worden aangetoond doch u blijft dienaangaande duidelijk in gebreke.

In het licht van bovenstaande blijkt duidelijk dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, overeenkomstig art 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak, en in Mosul, wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak" dd. 31 januari 2013).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. In 2012 steeg de omvang van het geweld in beperkte mate ten opzichte van 2010 en 2011, maar alle geconsulteerde bronnen wijzen uit dat de omvang van het geweld in Irak anno 2012-2013 significant is gedaald ten opzichte van de periode 2006-2008, in deze periode daalde zowel het aantal aanslagen als het aantal dodelijke slachtoffers.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er in 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Het UNHCR geeft in haar rapport enerzijds aan dat het sektarisch geweld tussen soennieten en sjiieten in 2008 ten einde kwam maar stelt anderzijds een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen, waaronder enkele grootschalige gecoördineerde aanslagen.

Het geweld dat anno 2012-2013 plaatsvond was in hoofdzaak politiek gemotiveerd van aard en viseerde specifieke doelwitten. Daarnaast werd Irak in 2012 nog opgeschrikt door grootschalige, gecoördineerde aanslagenreeksen, zoals de aanslagencampagne die op 23 juli 2012 plaatsvond en ettelijke burgerslachtoffers maakte. Dergelijke aanslagen worden doorgaans opgeëist en/of toegeschreven aan Al Qaeda en aanverwante organisaties. Echter, ondanks een beperkte toename van het aantal grootschalig gecoördineerde aanslagen in 2012, is de slagkracht van Al Qaeda en aanverwante organisaties in Irak aanzienlijk afgenomen. Dergelijk complexe aanslagen leidt ook niet tot een verdere escalatie van geweld. Het doel van de daders, nl. om verschillende etnische en religieuze bevolkingsgroepen tegen elkaar op te zetten en opnieuw een situatie van open sektarisch geweld uit te lokken, wordt niet bereikt.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Actueel zijn er dan ook geen redenen om u enkel en alleen omwille van uw herkomst uit Centraal-Irak, uit Mosul, en op basis van de algemene veiligheidssituatie aldaar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Mosul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Mosul aldus geen reëel risico op

ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie geenszins ombuigen. Wat de identiteitsdocumenten betreft die u voorlegde, kan worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd aangehaald. Ook het door u voorgelegde vonnis werd hierboven reeds besproken. Gezien u uw identiteit en nationaliteit niet heeft aangetoond aan de hand van enig overtuigend tastbaar begin van bewijs, kan niet zonder meer worden aangenomen dat u de persoon bent, vermeld in de huwelijksakte die u voorlegde. Hoe dan ook, de huwelijksakte kan hoogstens aantonen dat u voordien reeds gehuwd was en later opnieuw huwde met uw huidige man, doch dit document heeft geen uitstaans met uw asielmotieven. Wat betreft de identiteitsstukken van uw (beweerde) echtgenoot die u voorlegde, moet eveneens worden opgemerkt dat zijn identiteitskaart ook een louter geplastificeerde kleurenkopie betreft, en bijgevolg geen bewijswaarde heeft. De identiteitsstukken op naam van uw (beweerde) echtgenoot hebben overigens sowieso louter betrekking op zijn persoonsgegevens en voegen niets wezenlijks toe aan uw verklaringen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: vreemdelingenwet) en van artikel 27 van het KB houdende de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen.

Verzoekster voert aan dat ze analfabeet is en nooit naar school ging. Het is voor haar moeilijk datum en duur van gebeurtenissen weer te geven. Ze kent het verschil niet tussen een gevangenis en politiekantoor.

Verzoekster argumenteert inzake haar Iraakse nationaliteit, identiteit, reisweg en de problemen van haar echtgenoot.

Ze stelt dat ze in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2.1. Op basis van verzoeksters verklaringen waaruit blijkt dat ze stelde de Syrische nationaliteit te bezitten om later te verklaren de Iraakse nationaliteit te hebben, alsmede op basis van de geringe bewijskracht van de voorgelegde documenten, oordeelde verweerder: "Aangezien uw afkomst uit Irak niet vaststaat, moet reeds het nodige voorbehoud worden gemaakt bij de door u ingeroepen problemen in Irak."

2.2.2. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen.

Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de asielzoeker cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;

- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de “bescherming” van het land van nationaliteit niet kunnen of, “wegens deze vrees”, niet willen invoeren of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de “nationaliteit” begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87).

Het onderzoek van deze voorwaarde veronderstelt dat het land van bescherming moet worden vastgesteld.

Het probleem van het bewijs van de nationaliteit van de asielzoeker staat echter op moeilijkheden zowel in rechte als in feite waarmee rekening dient te worden gehouden in de redenering die wordt gevolgd. Enerzijds bepaalt artikel 144 van de Grondwet dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting tot de bevoegdheden van de hoven en rechtbanken behoren en anderzijds bepaalt artikel 145 van de Grondwet dat geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid van de rechtbanken behoren, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen. De Raad heeft bijgevolg geen rechtsmacht om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toegewezen. Aangezien de geschillen betrekking hebben op een nationaliteit van een persoon die niet een door de wetgever aan de hoven en rechtbanken onttrokken politiek recht tot voorwerp hebben, heeft de Raad geen rechtsmacht om de nationaliteit van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is.

Het voorgaande mag uiteraard niet tot gevolg hebben dat het onderzoek van de gegrondheid van een asielaanvraag onmogelijk wordt gemaakt. Hieruit wordt evenwel afgeleid dat in geval van twijfel over de nationaliteit van de asielzoeker of, indien hij er geen heeft, over het land waar hij zijn gewone verblijfplaats had, het beide partijen toekomt de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over de bepaling van het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden.

Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Vanuit juridisch standpunt is de vluchteling immers een persoon “die de bescherming van [zijn] land niet kan of, uit hoofde van [zijn] vrees [te worden vervolgd], niet wil invoeren” en geniet hij ofwel geen diplomatieke bescherming van dat land, ofwel heeft hij goede redenen om die bescherming niet te willen invoeren, hetgeen de vaststelling van zijn nationaliteit door het voorleggen van een sluitend bewijs, zoals een nationaal paspoort of een officieel identiteitsdocument, onmogelijk kan maken. Vanuit materieel standpunt kan de vaststelling van de nationaliteit van de asielzoeker ook complex worden gemaakt door de omstandigheden waarin hij zijn land heeft moeten ontvluchten of door de verwijdering ten gevolge van zijn ballingschap in het gastland.

Omwillen van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dient te gebeuren, komt het haar toe dit land te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten. Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land niet kan worden bepaald, omwillen van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus

onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van de verzoekende partij, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.2.3. Te dezen stelt de Raad samen met verweerder vast dat verzoekster verschillende verklaringen inzake haar nationaliteit heeft afgelegd alsook dat haar voorgelegde documenten geen sluitend bewijs vormen van haar nationaliteit. Verweerder, die vraagtekens stelt bij verzoeksters afkomst uit Irak, heeft echter geen dienstige vragen gesteld over feitelijke gegevens die behoren tot haar onmiddellijke leefomgeving noch inzake feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving. Aangezien haar afkomst uit Irak dan wel Syrië van belang zijn voor het beoordelen van haar asielaanvraag ontbreekt het de Raad aan essentiële gegevens om tot oordeelsvorming te komen.

Het ontbreekt de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 maart 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS